

ARTĒMIJS SVECE

Mans draugs gatavs mirt dēļ dzīves.
Viņš - dumpīgais dievs, un viņam nav vienalga.
Viņš aizstāv savu māju, savas vājās sienas.
Viņš ir tik jauns un asinis plēš asinsvadus pušu.

Mans draugs – viņš atradīs pasaules malu,
Viņš atradīs velnu un sitīs to krustā,
Viņš runās ar zivīm par dzīvi un liks visiem noticēt sev.
Manam draugam ir sešpadsmit gadu.

No vientulības nebaidos -
no šīs labās paziņas,
kas baidās pati no sevis.
Vienkārši baidos no tā,
ka man paliks bail, -
bail, ka blakus man nebūsi tu.

Es zinu, - tu zini vairāk par mani.
Tu zini, ka aiz rudens nāk ziema.
Tu zini visas trigonometrijas formulas,
Bet es zinu, ka tagad tu esi viena.

Es zinu, ka tev patīk smieties.
Tu zini vairāk par mani.
Tu neprasi daudz, tikai to, lai es klusēju,
Bet es zinu, ka tagad tev vajag draugu.

Es zinu, ka tu nepateiksi to šodien.
Tu zini vairāk par mani.
Tu zini, ka mēs vēl tiksimies.
Tu zini, ka pasaule ir tik maza.

Bet es zinu - kā tagad, nebūs nekad.

Skatos spoguļa grumbiņās -
kaut kas tur ir tik pazīstams -
tur smaids, tas slēpj aiz sevis
sirds tumšāko upju straumes,
kas noklusē par sāpēm.

Skatos spoguļa grumbiņās-
kaut kas tur ir tik pazīstams -
tur acis – pilnas rūgtuma,
tās sauc pēc sava glābēja,
tās klusējot sauc tevi.

Man bija pulkstenis,
un tam – tik sekunžu rādītājs bija.
Pastāvīgi tas rādīja to,
cik ātri pāiet šī dzīve...
Bet tad, pretī debesīm skrienot,
es nejauši nolauzu
arī šo tievo un steidzīgo bultu.
Man palika tikai aplī
šie cipari - atgādinājums,
ka dzīve nepāiet,
bet vienkārši ir.
Laiks ir saīsinājums.

Es esmu citur,
cits.
Viss savādāk.
Es jūtu sevi,
tevi.
Vēl saudzīgāk.
Es tveru mirkli,
nāvi.
Tā sāpīgāk.

Tu gribi man pieskarties.
Gribi piekļūt man tuvāk,
Līdz galam,
Lai ieskatītos man acīs,
Lai sevi tur ieraudzītu.

Tu gribi zināt ko vairāk
Par manu neseno pagātni,
Lai tagad mums
Nav tā kā agrāk,
Lai ir vislabāk, vislabāk.

Aizdedzies, ieskaties manī
Un atplauksti.
Iemīlies manī
Un aizmirsti.
Nodziesti un atkal atceries...

Es baidos
Pieķerties tev...

Mums paliks pāri Laiks.
Laiks - tavs un mans.
Un mums vairs nebūs žēl,
Ka viss, kas bijis skaists, ir zudis.
Mums paliks pāri Laiks -
Tas sadziedēs.

Es klusēšu par laiku,
kas paliek starp mums,
par dzīvi, kas ir
tikai piedzīvojums.

Par dienvidu vēju,
kas ledājos dus,
par dziesmu,
kas ir tikai piedziedājums.

Ir dzimis jauns mēness -
Vien atkārtojums -
Pūš dienvidu vēji
un norimst starp mums.

Es nemiršu, tas
tikai ievainojums...
Tu esi klusa
un es esmu kluss.

JĀ

Biju piegājis pie tēva. Stāstīju viņam, kā man šodien veicās darbā. Viņš visu laiku skatījās avīzē un atkārtoja: "Jā. Jā. Jā, jā."

Aizgāju pie mammas. Stāstīju par to, ko domāju darīt šovasar. Viņa krāsoja uzacis un atbildēja vienu un to pašu: "Jā. Jā, jā."

Pie manis ir pienākusi māsa un kaut ko stāsta. Viņai ir tikai trīs gadi. Es viņai atbildu: "Jā, jā!"

Kas tad tas?! Sīkā sāk raudāt ! Nabadzīte, vēl nav pieradusi.

SMAIDS

Sniegs nemaz nedomā mitēties, tas krīt man uz galvas klusi klusi, pat zaglīgi, atgādinot, ka nepielūdzami tuvojas garas, aukstas nakts. Šis pirmais sniegs it kā apzināti iznīcina manu pēdējo prieka graudu.

Smaids? Tas ir nokritis zemē un tagad manas kājas samīn to bez žēlastības. Smaids... Priekš kam man tas vajadzīgs - šobrīd, kad esmu viens ar savu ēnu. Ja kāds mēģinātu norādīt ar pirkstu, kur esmu es un kur ir mana pelēkā draudzene, šis "kāds" noteikti apjuktu. Mēs ar ēnu esam pilnīgi vienādi, - tik pat remdeni, bez emocijām un sejas vaibstiem, tik pat ikdienišķi.

Pēkšņi attopos. Kā palēninātā romantiskas filmas kadrā tu aizslīdi garām, cieši skatoties man sejā. Ak, jā... Smaids... Steigā paceļu to no zemes un mēģinu izsmērēt pār cieši sakniebtajām lūpām. Šķiet, ka izdevās. Tu noticēji šai grimasei un smaidot aizgāji projām.

Sniegs nemaz nedomā mitēties. Tas krīt man uz galvas klusi, klusi, atgādinot par to, ka nepielūdzami tuvojas garas aukstas nakts.

Тихий вечер, сладкий кофе.
Я летаю в облаках.
Ты всё задаёшь вопросы,
Слёзы прячутся в глазах.

Что тебе в моей печали?
Ты утонешь в ней, малыш.
Мне, поверь, nebude легче,
Если ты вдруг загрустишь.

за окном
падает снег
я в который раз
лишился сна
каждый день
начинается век
и я вижу всё
из окна

там собаки
ищут свой след
на сегодня их
цель ясна
каждый день
весь этот бред
и я вижу всё
из окна

есть вопросы есть ответы
есть подснежники к весне
два значения монеты
два стакана на столе

есть закаты есть рассветы
есть чернила на листе
белый дым от сигареты
отпечаток сна в окне

день как день он словно пепел
серый лёгкий сутки прочь
он ушёл туда где не был
а нашёл всё туже ночь

солнце зашло за тучи
теперь ты видишь как темно
когда ты смотришь мне прямо в душу
мне честно говоря не смешно

солнце ушло в подполье
теперь ты видишь но всё ещё ждёшь
и я чувствую ты в меня веришь
веришь... надеешься... ждёшь...

солнце совсем не светит
а мне кажется уже всё равно
что ты держишь меня за руку
значит - будет всё хорошо

в руках спичка горит
и я с ней догораю дотла
ты не знаешь что мне
лишь хотелось немного тепла

ты пришла ко мне в дом
начала мне в сердце стучать
ты не знаешь что я
мне нельзя и я буду молчать

Ты так хочешь спать спокойно
и стараешься уснуть,
но на сердце так тревожно
всё о том что не вернуть.

Ты так хочешь быть героем,
но не знаешь как им быть.
Ты так хочешь быть здоровым,
но не можешь не любить.

Темно и сыро,
жуткий туман.
Звёзды на небе?
Просто обман.

Верись, не верись-
выбора нет;
тихо, покорно
встречаешь рассвет.

Завтра опять
убежишь в никуда
безрезультатно-
такие дела.

Вечером тотже
синий экран,
таже истерика,
жуткий туман.

Всё неправда, всё театр
или просто суета.
Ничего здесь нет, здесь пусто,
только лед и холода.

Не меня зовёт невеста,
не за мной пришла весна.
А теперь немножко грустно;
был бы я, но нет меня.

Всё несложно, всё понятно,
просто так, как дважды два.
Ничего здесь нет, и ладно;
я один, она одна.